

[Lindberg.]

betale den løn, der vil blive krævet derfor. Det siges i bemærkningerne til forslaget, at man skal have en løn, så man kan leve, og det vil formentlig efter forslagsstillernes mening betyde en løn på en 150 kr. om ugen, måske lavere, det ved jeg ikke, men det vil i hvert tilfælde være en femdobling af den lærlingeløn, man betaler i øjeblikket til murerlærlinge og tømrerlærlinge. Jeg tror altså ikke, at der er ret mange murermestre, der vil gå ind på disse vilkår, og jeg tror heller ikke, at det vil have nogen gavnlige virkning overfor den såkaldte mesterlære, hvorom forslagsstillerne siger, at det er deres agt at bevare den og gøre, hvad de kan derfor.

Jeg tror ikke, det ville gøre noget særlig godt indtryk på de unge mennesker, som eventuelt kunne tænke sig at gå i murer- eller tømrerlære, hvis de opdagede, at de kunne arbejde i det almindelige erhverv indtil deres 18. år og så slippe med et par år eller tre i lære og blive udlært. Der ville selvfølgelig ikke være ret mange, der ville gå fem eller fire år i lære, således som det er i øjeblikket, og til en meget lavere løn, hvis man kunne slippe nemmere igennem på anden måde, og dermed ville man i virkeligheden underminere mesterlæren indenfor disse områder.

Man har også været inde på, at det navn, man foreslår skal ordne tingene, skal have lov til at dele akkorderne, og det ærede medlem hr. Henry Christensen var også lidt inde på det i sine bemærkninger i dag, idet han meget forsigtigt sagde, at der kunne også tænkes den mulighed, at man tog noget af det lette arbejde ud og overdrog det til ufaglærte og så lod de faglærte beholde det svære; det er vel nok den tendens, når man virkelig skal se gennem tingene, som ligger i lovforslaget. Det kender vi, det har vi mødt tidligere fra arbejdsgiverforeningen og de organisationer, der står under arbejdsgiverforeningen, at man meget gerne vil ind på at dele arbejdet, fordi der er en del arbejde, siger man, der er så let, at det sagtens kan laves af folk, der ikke har stået i lære, og så kan de faglærte beholde det svære arbejde.

Jeg vil erkende, at der indenfor industrien er en hel del arbejde, der kan specialiseres ud, og der er muligvis også indenfor bygge-

fagene noget arbejde, man kunne gøre dette ved, men jeg vil rigtignok meget advare imod, at man nedsatte en tvungen voldgift, der fik den opgave at skulle begynde at dele akkorderne, for så kan man være helt forvisset om, at så fik man i hvert tilfælde strid og uro ude på arbejdspladserne. Det er nu ikke så ligetil et problem at begynde at dele akkorderne, hvor det drejer sig om tusindvis af akkorder, og hvor det kræves, at det er folk, der kender til tingene, der skal beskæftige sig med disse problemer. At sætte et navn til at ordne disse akkorder ville efter min mening være at stille det en uløselig opgave, og jeg vil meget advare mod, at man går ind på nogen lovgivning, hvorefter man giver et navn dette mandat. Det viste sig under krigen, hvor man havde arbejds- og forligsnævnet på grund af de særlige forhold med besættelse o. s. v., at når arbejds- og forligsnævnet stod overfor sådanne opgaver, gjorde man, hvad man kunne, for at blive fri for dem og udskød tidspunktet, fordi man nogenlunde var klar over, at der måtte komme normale forhold engang, og så kunne parterne til den tid igen begynde at snakke om disse ting. Man veg udenom ligesom katten om den varme grød, og det kan jeg godt forstå, når man kender disse indviklede forhold. Jeg vil derfor som sagt meget advare imod, at et navn skal beskæftige sig med sådanne problemer.

I lovforslaget er man også inde på et andet problem, nemlig spørgsmålet om at ophæve begrænsningen af lærlingetilgangen til de forskellige fag, altså lærlingereguleringen. Nu vil jeg gerne sige, at dette med, at man i fagenes overenskomster skulle bestemme grænserne for, hvor mange lærlinge der måtte antages, er efterhånden faldet væk. Det findes indenfor ganske få og små fag. Det findes specielt indenfor sådanne fag, hvor der faktisk finder en overproduktion af lærlinge sted med det resultat, at faget får en hel del arbejdsløse, fordi der rent faktisk bliver udlært mange flere, end man har brug for indenfor de bestemte fag. Men indenfor de fag, der betyder noget, de store industrier, for eksempel jernindustrien, har man ikke sådanne begrænsninger, og indenfor byggefagene har man heller ikke sådanne begrænsninger. Det er oven i købet sådan, at der i øjeblik-